

Les estrelles de Riudaura

Veïns del poble i músics de la Garrotxa recuperen un immens patrimoni musical amb un espectacle als Lluïsos de Gràcia, dins del Tradicionàrius
JORDI MARTÍ ENDERROCK .

+Un instant de l'actuació del Grup de Recerca Folklòrica de la Garrotxa, divendres al Tradicionàrius. Foto: ANDREU PUIG

Avui la música és un negoci. Però també és moltes altres coses. Des de molt abans que existissin les llistes d'èxits i les descàrregues de melodies als mòbils, la música fa menys durs els dies de feina, marca l'arribada de les festes i de nit adorm els nens.

I això no ho han oblidat al poble de Riudaura, al límit de la Garrotxa amb el Ripollès. En aquesta localitat de poc més de 400 habitants, el Grup de Recerca Folklòrica de la Garrotxa hi va recollir, a partir de cantadors i informants, una bona pila de cançons de tradició oral sobre els temes més diversos. El treball de camp es va fer entre el 1993 i el 2005, i va servir de base per a la publicació del llibre *D'aquí estant veig una estrella*, dirigit per Josep Garcia i editat per Quaderns de les 7 Sivelles, en què s'ha recollit, ordenat i comentat bona part del material.

Divendres passat, les cançons de Riudaura es van cantar als Lluïsos de Gràcia, a Barcelona, dins del Tradicionàrius, un festival que ja fa vint anys que camina amb el mèrit de posar a l'aparador iniciatives com aquesta, tan interessant com allunyada de les grans agendes mediàtiques. La gent que va anar als Lluïsos va poder comprovar que a Riudaura es canten nadeses bellíssimes, que hi han perviscut llargs romanços sobre guerres, contrabandistes i casoris problemàtics, i també que mentre que sembla que tot el planeta s'hagi de moure inevitablement al ritme de les cançons de Shakira, en aquell poble poden presumir d'un ball característic i singular conegut com el ball del gambeto, que es fa cada any per la Festa del Roser.

En l'espectacle, l'actuació de joves riudaurencs i músics establerts a la Garrotxa es va alternar amb projeccions on nens i gent gran, especialment dones, s'esprenien la memòria per revifar cançons que han anat passant de generació en generació fins avui. A la pantalla, fins i tot alguna senyora remenava la cua amb gràcia recordant com cantava *Jo te l'encendré*, per carnaval o per la matança del porc.

A Riudaura han activat la memòria històrica sense haver de passar cap tràmit parlamentari. És el mateix que ha fet Bruce Springsteen quan ha proclamat els seus orígens traient la pols al vell i explosiu cançoner de Pete Seeger. En aquest sentit, el llibre *D'aquí estant veig una estrella* es tanca amb un text brillant del folklorista nord-americà Alan Lomax, que serveix per a Riudaura, per a Nova Jersey i per a qualsevol racó de món: «Totes les cultures necessiten la part que correspon als mitjans de comunicació. Quan la gent de les tribus o del camp escolten i veuen les seves tradicions en els mitjans de comunicació de masses, projectats amb l'autoritat que generalment es reserva als grans centres urbans, i quan veuen com aquestes tradicions s'ensenyen als seus fills, succeeix alguna cosa màgica.»